

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΕΝΑ ΤΡΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πρώτη φορά ο Γεραυγός, κατέβαινε από το χωριό του να πάει στην Αθήνα. Είχε ριζώσει, σαν έλατο, θαρρείς, εκεί επάνω, σκαρφαλωμένος στα ψηλά, σαν βασιλιάς του γένους, κι έβλεπε κάτω από τα πόδια του, τον «μαραζόλη» γαμπό και την θάλασσα, κάτω χαμηλά, σαν να είχαν πέσει και τον προικνουσαν!

Η ζωή του στα ψηλόμενα του είχε γιγαντώσει το έγω του και είχε τραχύνει πάρα πολύ τον χαρακτήρα του. Ο Γεραυγός δεν ήταν άνθρωπος, ο Γεραυγός ήταν βράχος.

Φαντασθήτε λοιπόν την φοροα του, όταν ο διάβολος με τα πολλά ποδάρια, έβηκε στο κεφάλι του παιδιού του και το έβαλε να κλέψει το σημοζλησάκι του χωριού. Καλό το παιδί του Γεραυγού κι ήσυχο. Άγνο, λευκό όσάν το γάλα με το όποιο ζούσε. Από τότε όμως, που πήγε στρατιώτης, χάλασε!...

Υποτακτικό παιδί του έφυγε, παρήκου του γένους, καλό το έστειλε, στρατιώτολό το έδεχθη ο πατέρας; ο κακομοίρος!

Ο Γεραυγός το έβαλε κατάριαρα.

—Μου το μαγαζάσαν το παιδί, ο κάμπος, ο χιταίος!... Έλεγε και βανάλεγε.

Κι είχε δίχρη γιατί ή κλεψιά ποζιμαί ο γιός του, ήταν τρομορή!...

Εφύλαξε μιά νύχτα—τι του ήρθε! τι του έλειπε—και μπήκε να κλέψει μέσα στην εκκλησιά! Σκοτάδι πίσσα όξο και μέσα στο ναό τα καντολία είχαν ένα άγιο φως στο όμορο πρόσωπο των αγίων. Λευκάζαν τα άσημένα «τάμματα», απάνω στις εικόνας σαν ασπράδια από μάτια όπου τον ζότταζαν και του έγενεφαν. Άχνα δεν άκουγότανε από πουθενά.

Ο Πιντιλέος, το παιδί του Γεραυγού, άφησε κάτω το σαζουλί κι άρχισε να γδύνη τους αγίους από τα άσημένα τα χεράκια και τους άργυρούς φωτοστεφάνους όλου τους εστόλιζαν... Ένας μυστικός φόβος, τον είχε πιάσει μέσα του, κι έβανε τα χέρια του να τρέμων...
—Οι άγιοι δεν πεινάν! Οι άνθρωποι πεινάνε, το άσημ για τους ανθρώπους έγενε! Έτσι διανοείτο δίδοντα, χοροάγο στον εαυτό του.

Άξαφνα ζοντά του, ένας θόρυβος τον έβανε να πεταχθή. Ήταν ένας ποτικός που έγλυφε, ποιος ξέρει, πιο καντούλι και που έτρεξε φοβισμένος στη τρύπα του. Ο Πιντιλέος έντρομος, έγύρισε να ιδη, ποιος άγιος κατέβηκε γιά να τον τιμοσήη!... Και μέσα στο θαμποφώτισμα διέκρινε από πάνω του με άνοιχτά τα χέρια, σαν να τον καταριόταν τον Έσταυρωμένο! Έτσι και θεος ήφονόταν μπροστά του με τεταμένους και φρίσσοντας, θαρρείς, τους μύς και ματωμένο το όμαίο του κεφάλι, φανόταν σαν να του παραπονοίαταν για την πράξη του!... Ζότταζε το Χριστό κατάριαρα.

Ο Πιντιλέος πήδησε πίσω και Τά γλυζά, τα καστάνια του έσταυρωμένου μάτι, τα γλαρωμένα από την άγωνία, σαν να καρφωθήσαν παραπονιστικά και έπιτυμνιζα επάνω του...
Ο Πιντιλέος στάθηκε λίγα λεπτά, σαν καρφωμένος. Μιά βροχάδα περνούσε μέσα στο σώμα του κι έννοιωσε τα πόδια του, σαν να ήσανε από ψηφί, σαν να ανέλιον και δεν μπορούσαν να τον κρατήσουν!...

Πόσο έμεινε στη κατάσταση αυτή, κι αυτός, καλά-καλά, δεν το κατάλαβε. Όταν συνήλθε, όμως, έγέλασε μονάχο με τον φόβο του.

—Ούφ, από μιά εικόνα σι-

αίτημα!...
Και ψύχραμος πλέον, σαν να μη συνέβη τίποτα, έβγαλε από το σαζουλί του μιά πετ. έτα κι έσέλειπε το όμορο του έσταυρωμένου πρόσωπο. Βέβαιος πλέον, πως ο Χριστός δεν θα τον έβλεπε, εξακολούθησε την λαφυραγωγία...

Έντοκαζαν τα άσημένα τάμματα απάνω στους αγίους.

Από την πετσέτα εκείνην, που είχε σκαπάσει τα μάτια του Χριστού, γιά να μη τον βλέπουν, οδηγώθηκε το άπόσπασμα, που τοξάτη την άλλη ημέρα πλάζωσε, και συνέλαβε τον ισοούλο.

Και τότε ο Γεραυγός είχε άναγασμάνος ν' όφιση τα ψηλά βουνά και τις ζορές βροσσόλες και να κατεβή στη προτερούσα να φροντιση για την δίχη.

Γι.— Ένα γεγαλοτόρι καλλιτέρα δεν έβανες, κι έπούβαλες αυτόν τον διάλοο στον ζόμο! είλε φευγοντας στη γυναίκα του.

Η πρώτη δουλειά του Γεραυγού, πριν ξεκινήση, ήταν να ζητήση δέξα «εωβέβλια» καλαμποζι, που είχε δανείσει στον γαϊτανό του τον Όμηο του Φακίτσα, μήπως δεν τον έφταναν τα έξοδα.

— Δεν έχω, του άπηνητησε ένεινος, στην Αθήνα είνε το παιδί μου, είνε ύληροσία στο Παλλάσι, βρέξ το και πέξ του να σου τά πληρώση.

Φοροτέμενος από συστατικά γράμματα ο Γεραυγός, έφθασε στην Αθήνα. Ο Λευκοχαριάς ο Δήμαρχος, που είχε ερθή στην Αθήνα για να συνηνοθή με τους λοιπούς «έξέχοντα» πουλιτικούς, για τον «μετό συνδιασμό», που ζάνανε για την Έθνοσυνέλευσι, ανέλαβε να τον καθοδηγήση.

—Και πως πάν τα πουλιτικά κρη Δήμαρχι!

— Συμπληρωμή! Συμπληρωμή! Συμπληρωμή! Συμπληρωμή!

— Θα είνε όλοι οι πολιτικοί τουτόπου μας;

— Βιβαίους. Όόλοι οι παράγοντες και είδήμονες της πολιτικής, χάριν του μγάλου γουνοτούς της Έθνοσυνελεσε... Ού μην άλλα και ή ήμετέρα προουσιζότικης θα συμπαριστάτι...

Τό βράδυ τον Γεραυγό, ο Λευκοχαριάς, τον πήρε στο ξενοδοχείο του, ένα μεγάλο και ήλεκτροφώτιστο Ξενοδοχείο των Χανταίων.

— Είνε πριόλαμπρον! του είλε.

— Ζαλίζουμι, κρη Δήμαρχι, δώ μέσα άπου τα τζάμια κι τα φώτα, είλεν ο δυστυχής ο Γεραυγός.

— Δεν δύναι να γίνη άλλους βρέ, πάμ!... Ένα δωμάτιο παρεχωρήθη στον Γεραυγό και ο υπάλληλος, άφου τον καληνέχτισε, του έκλεισε την πότα. Ο Γεραυγός έγδιόθηκε και βλέποντας το λευκό και πολυτελές κρεβάτι, δυσκολεώτηρε να πέση άπάνω και να κοιμηθή.

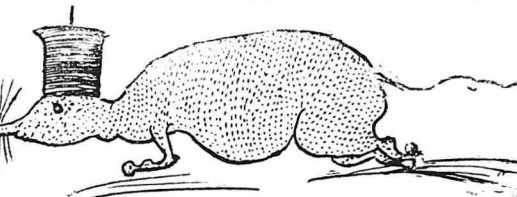
— Ποū μι χουράει, και ποū μου τηράζ'ιμένα αυτοόνου γιά!... είλε κι έβαλοθήκε κατάριαρα!

Δεν πρόφθασε να τον πάρη ο ύπνος και σκέφτηκε πως πρέπει να σβύση το ήλεκτριζό, που άπό πάνω άπό το κεφάλι του, φώτιζε.

— Γιατί να καίεται άδικός το

Με έόπη εκατέβηκε άπ' τό χωριό τον στην Αθήνα.

Τής εκκλησίας έρωμένος ποτικός.

πετρελαιάκι τ' μαγαζού! σκέφθηκε.

Καθώς τὸ πλησίασαν όμως, εἶδε πὸς εἶτανε παράξενο φτιασμένο. Ἐνα γυαλίκι σὺν ἀπὸ τὴν στρογγυλό, καὶ μιά κλωστήτσα φωτεινή, νὰ λάμπη ἀπὸ μέσα.

— Τὶ διαούλους εἶν' αὐτούς! Σκέφθηκε.

Καὶ φύσηξε δυνατὰ νὰ τὸ σβύσῃ. Τὸ ἡλεκτρικὸ όμως δὲν ἔσβηνε.

— Φασσά... Π' ἀνάθεμά σε!... Φώναξε ὁ Γεραυγός. Τὸ φῶς όμως οὐτε κινήθηκε διόλου. Ὁ δυστυχὴς ὁ χωρικός τὰ ἔχασε.

— Τὶ διαουλιὰ πράγματα εἶν' αὐτὰ! μουρμούρισε.

Καὶ φοβισμένος ἐταβήχτηκε δυὸ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Φασσά... Ζουτιζὸ τ' διαόλ!...

Τὸ φῶς ἀτάραχο, λιμυρὸ, σκόρπιζε τὶς λευκές, τὶς χρωπέες τοῦ ἀκτίνες, κρημάτανε ἐκεῖ μετὰ τὴν κορδελισμένη, τὴν πάχυνση κλωστήτσα μέσα, σὺν μίαι φωτεινῶ, πού τὸν ἐζύτταζε.

— Τοῦ Λυκοχαριά καμώματα θάγ' αὐτὰ, σκέφθηκε ὁ Γεραυγός. Τὰ κάνει γιὰ νὰ μὴ ριζήλῃς πού εἰμι μὴ τοὺς ἀντιθέτους!

Ἄρπαξε τότε τὶς φουστανέλλες του, τραβήχτηκε σὲ μιά γωνιά καὶ ἄρχισε νὰ ντύνεται μετὰ γρηγοράδα καὶ κρημολιά.

— Φασσά... Π' ἀνάθεμά σε! φώναξε καθὲ τὸσο τὸ λαμπιόνι. Στὸ τέλος θύμωσε μαζί του. Ἄρπαξε τὸ σελάχι του καὶ τὸ πέταξε κατὰ πάνω του! Ἐνας κρότος δυνατὸς ἀκούστηκε, θύμματα γυαλιῶν ἐπέσανε στὸ πάτωμα, καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλόηθηκε ἐκεῖ μέσα.

— Κόρυψε λήθρουν, εἶπα!... ἔκουζε ὁ Γεραυγός...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γεραυγὸς βγήκε, φροντίζοντας πού εἶνε τὸ Παλάτι. Τοῦ δεῖξανε ἕνα μεγάλο σπιτί καὶ πλατύ... Ψυχὴ δὲν φαινότανε ἐκεῖ μπροστὰ καὶ μόνο ἀπὸ μέσα ἀκούγονταναι χτύποι τῶν ἐργατῶν πού πελεκουῦσαν τὶς πέτρες, γιὰ νὰ τὸ ἐπισκυνάσουν, χαλασμένο ὅπως ἦταν ἀπὸ τὶς πυρκαγιές καὶ τὶς ἄλλες φασαρίες.

Ὁ Γεραυγὸς στάθηκε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ζύτταζε μήπως καὶ ἰδεῖ κανένα καὶ ρωτήσῃ γιὰ τὸν Πάνο τὸν Φακίτσα, τὸ παιδί τοῦ γειτόνα, πού τὸν εἶχε δανείσει τὸ καλαπόκι. Κανένας όμως στὰ παραθύρια δὲν φαινότανε! Μόνον ὁ ἦχος τῶν λιθαριῶν πού πελεκουῦσαν οἱ ἐργάτες ἀκούγοντανε.

Ὁ Γεραυγὸς στηλώθηκε καλὰ - καλὰ στὰ πόδια του καὶ ἔβγαλε μιά, ἀπὸ κεινές τὶς φωνάρες, πού ἔκανε μιά φορά τὶς ρεμματιές καὶ τοὺς κρημνοὺς νὰ τρέχουνε καὶ τὶς βουνοκορφές νὰ ἀντηχοῦναι:

— Οὐρὲ Φακίτσα Πάνου, οὐ! οὐ, οὐ, οὐ, οὐ!...

Κανεις δὲν ἀπαντοῦσε...

— Οὐρὲ Φακίτσα Πάνου, οὐ, οὐ! οὐ! οὐ! οὐ! ξαναουρλιαξε.

Ἡ ἀργοπορία του ἀζαώστηκε ὡς τὰ πέρατα τῆς Ἀθήνας! Οἱ διαβάτες σάστισαν! Ἐτορξε ὁ λόγιος τῆς φρουρᾶς τὸν ἀνακτόρον:

— Τὶ φωνάζεις βρόε!

— Θέλου τὸν Πάνου τὸν Φακίτσα.

— Ποῖον Φακίτσα Πάνο; Δὲν εἶν' κανένας τέτοιος δῶ!

— Πῶς δὲν εἶνε! Μέσα στοῦ Παλάτι εἶνε καὶ μοῦ χροστάει καὶ δέκα κρουβελιάς λαμπατό!

— Ἄντινε ἀπὸ δῶ, δὲν εἶν' κανένας τέτοιος, μέσα, εἶπα!

— Οὐρ δὲν τὸν ἀκούϊ ἰγὼ λῆς; Δὲν τὸν ἀκούϊ, νόμισες;

— Τὸν ἀκούς, λέει;

— Ναί! Ἄκουτον καὶ σὺ.

Οἱ κρότοι πού ἔκαναν οἱ ἐργάτες πελεκώνοντας τὰ λιθάρια ἀκούγονταν καθαρά.

— Ἄκου τὸν λοιπόν, πού... πετῶναι τὰ τσαροῦγια τ'!

***

Ἀναγκασθῆκαν, ἐπειδὴ ἐπέμενε, νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ φυλακεῖο. Ὁ Γεραυγός όμως ἔσκουζε:

— Οὐρ' θά μ' φράγῃ, μένα τὰ λιφτὰ οὐ ἰζήφης! Πού εἶνε τοὺς;

Ἐπενέβη τέλος ὁ Λυκοχαριάς καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γεραυγός ἔφραγε γιὰ τὸ χωριό του, πού ἦτανε ψηλά, πολὺ ψηλά, πῶ κοντὰ στὸν οὐρανὸ καὶ πῶ μακρὰ ἀπὸ τοὺς κάμπους, στὸ χωριό του, πού ζοῦσε μέσ' στὰ χιόνια καὶ τὰ σύννεφα, μακρὰ ἀπὸ τὴν χώρα πού γεννάει παλαβοὺς καὶ φινάει διαβολανθρώπους. Ὅταν δὲ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν Ἀθήνα τίναζε τὸ μανικοκάππι του:

— Σουρκισμένη νάν' ἢ Τριλλουατριναί!...

Σταμ. Σταμ.

ΟΙ ΜΕΛΩΔΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος καὶ τὰ κατορθώματά του. Οἱ Χανεντέδες καὶ τὸ πάθημά τους. Μιά δρμακτικὴ σκηνὴ στὸν Τεκέ. Ὁ θάνατος τοῦ Πέτρου καὶ ἡ θλίψις τῶν Δερβισίων. Συγκινητικὲς λεπτομέρειες.

Στὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Μουσικῆς, μιά ἐξαιρετικὴ μορφή εἶνε καὶ ὁ πρωτοψάλτης Πέτρος ὁ Πελοποννήσιος «Λαμπαδάριος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Ἐξῆρος κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ἀρνημίσθη γιὰ τὴν ἐξοχὴ φωνῆ του. Γι' αὐτὸν δημιουργοῦνται τὰ ἔξής:

Ὁ Πέτρος, ἅμα ἀκούει καμιά μελωδία πού τοῦ ἄρσενε, τὴν παροσημανε ἀμέσως μετὰ τὸ μουσικὰ σύμβολο, γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ψάλλτες (οἱ μουσεζήνδες) τὸν εἶχαν ἐπωνομάσει Χ ε ρ ο ἡ ζ η Π έ τ ρ ο, δηλαδή ὁ κλέφτης Πέτρος. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς ἤξεραν τὴν Ἀραβοπερσικὴν μουσικὴν, εἶχαν πιά νὰ μουσογυοῦν «σαρκιά», «αμανέδες» κλπ. χωρὶς τὴν ἀδικία του, σὺν ἀπὸ κοινὴ μετὰ τὸν οὐμυρῶνα. Γιατὶ δεῖτε οἱ Τοῦρκοι μουσικοὶ συνθέταν μετὰ κόπο, ὁ Πέτρος μιά φορά νὰ τὸ ἀκούει, ἀμέσως τὸ ἔκανε δικό του μετὰ τὴν μουσικὴ γραφὴ καὶ τὸ παροῦνε στὸ... συνθετὴ του, τάχα γιὰ νὰ τραγοῦδι, δικῆς τὸν ἐμπνεύσεως. Καὶ ὁ Τοῦρκος μελωδὸς ἔμεινε μετὰ τὸ σῶμα ἀνοικτὸ.

Κατὰ τὸ 1770 ἔφρασαν ἀπὸ τὴν Περούα στὴν Κωνσταντινούπολι τρεῖς Ὀθωμανοὶ Χανεντέδες (πρωτοψάλτες). Ἐφρασαν ἕνα νέο καὶ ἀνεκδιότῳ ἦμο ὀρθοκονικὸ, γιὰ νὰ τὸν ψάλλουν πρώτη φορά μπροστὰ στὸ Σουλτᾶνον τὴν ἡμέρα τοῦ Βαϊράμικ. Ἀλλ' οἱ μουσικοὶ τῆς Ἀδῆς γιὰ προσβοῆ καὶ ἀπεφάσαν νὰ καταγγίλουν στὸν Πέτρο. Αὐτὸς τοὺς συνβοῦλινε τότε νὰ κατᾶσχον τὴν μελωδία μετὰ τὸ ἀκόλουθο τέγρασμα:

Οἱ Δερβισιοὶ τοῦ Τεκέ τοῦ Πέτρου ἐκάλεισαν τοὺς τρεῖς Πέτρος μουσικοὺς σὲ γέμιμα. Ἄφου ἔφρασαν κατὰ, τοὺς παρεκάλεισαν νὰ ψάλλουν τὴν καινούρια σύνθεσι πού ἔφρασαν. Οἱ Χανεντέδες ἐλοκακύνθησαν καὶ ἔπαραματοποίησαν τὴν ἐπιθυμία τῶν Δερβισίων. Ἀλλ' ὁ Πέτρος, κρημμένος σὲ κατὰλληλο μέρος, ἔφρασε τὸν ἦμο. Ἐπειτα, ἄφου ἐπτόλιος τὴν μουσικὴν του τὴν ἐπάρταρε καὶ προσποῖήθη διὰ τάχα ἔργου στὸν Τεκέ ἀπ' ἑῶ.

Ὁ Πέτρος δὲν ὑπέδελθησαν καὶ τὸν συνέστησαν οὕτως τρεῖς ἔξενος μουσικοὺς ὡς ἄριστο συνάδελφό τους. Οἱ Χανεντέδες, γιὰ νὰ ἐκχριστιάνουν τὸ Ρομικὸ δίδακαλο ἔφρασαν καὶ πάλι τὸν ἦμο τους. Ὁ Πέτρος, ἀκούος προσοχητὰ καὶ τέλος εἶπε φροικωτάτα:

— Μὰ ἀπὸ εἶνε μελωδία δική μου! Ἐἶνε χρόνια τώρα πού τὴν ἐμυλοῦμαι. Φαίνεται ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκοροποιημένους στὴν Ἀραβία καὶ τὴν Περούα μαθητὰς μου οἶς τὸ ἔδδαξε. Ἄλλος ἄλλο, δεῖ όμως ἀντιλῆς καὶ ἀκρίβους.

Οἱ Χανεντέδες ἐταράχθησαν, διεμυρνωθήθησαν. «Πῶς γίνεται αὐτὸ; Ἡ μελωδία ἦταν δική μου!» Τότε ὁ Πέτρος ζήτησε ἀπὸ τοὺς φέρουν μὲ π α ν δ ο ρ ο ἰ δ α (εἶδος κιάρας μετὰ τρεῖς χορδές), βγάξει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτί καὶ ἀρχίζει νὰ τραγοῦδι τὴν μελωδία κροῖοντας καὶ τὸ ὄργανο. Στὴν ἀρχὴ οἱ Χανεντέδες τάχασαν, γρήγορα όμως ἔβησαν εἰς φωνές, γίνθηκε λογομαχία, ἡ ὁποία κατέληξε σὲ καργά: — Ἐἶσαι κλέφτης! ἐφώναξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μουσικοὺς καὶ ἀρπαζόντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πελοποννήσιου τὴν πανδοῦρητὰ τὴν ριζιὴν χιόνε καὶ τὴν σπάζει, ἐνὸ οἱ ἄλλοι ἄλλοι βράζουν μαζαρία καὶ δομοῦν νὰ τὸν σφάζουν. Ἀλλ' οἱ Δερβισιοὶ ἀφορμὴ ἤθελαν. Πέφτον ἐπάνω στοὺς ἔξενος μουσικοὺς, τοὺς ἀρπαζίζουν, τοὺς δένουν χειροπόδαρα καὶ τοὺς γίρουν σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ Τεκέ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐκδέχοντο στὸ συνάδελφον τὰ συμβάντα μετὰ τὸ δικό τους τρόπο καὶ κατορθώνοντε νὰ ἐξορισθοῦν οἱ Πέτροι μουσικοὶ εἰς ἄφρητας. Καὶ ἐτοῖ ἐσθῆθ ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ ἀξιοτιμῆσι τῶν μελωδῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ μουσικοὶ τῆς Ἀδῆς ἦταν γεμάτοι χαρὰ, καὶ οἱ Δερβισιοὶ γιὰ νὰ δεῖξουν τὴν ἐπιγνομοσύνην τους εἰς Χ ε ρ ο ἡ ζ η Π έ τ ρ ο ἔφρασαν τ' ὄνομά του στὸ ἱερὸ βιβλίον τῶν ἐκδῶν Σέχηδων.

***

Ὁ Πέτρος ἀπέθανε στὸ 1777. Τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του μαζινύθησαν στὸ ραὸ τῶν Πατριαρχείων οἱ Δερβισιοὶ δύνον τὴν τεκῆδων (μουσικητῶν) τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξήφρασαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Νόδροτο τὴν ἄδεια νὰ ψάλλουν καὶ αὐτοί, κατὰ τὴν ὅρα τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, τὴν πένθημ ὁδὴν τους, συνάδελφοντες τὴ μ' ἕνα εἶδος φλάουτου. Ἦθελαν νὰ δεῖξουν τὸ σεβασμὸν τους στὸ δίδακαλο πού ἔφραγε ἀπὸ τὸν κόμο τοῦτο.

Ὁ Πατριάρχης μίλησε σὲ δόξαλοῖ ἦσι. Δὲν μπορούσε βέβαια ν' ἀφῆση νὰ ψάλλουν στὴν κηδεία τοῦ Μεγάλου Λαμπαδαρίου τῶν Πατριαρχείων Δερβισιοὶ, δὲν ἤθελε όμως νὰ δυσαρεστήσῃ καὶ τὴν Ὑψηλὴ Πύλιν. Τέλος βόηκε τὸν ἀκόλουθο συμβιβασμὸν:

Παρεκάλεσε τοὺς Δερβισιοὺς ν' ἀκολοῦθησαν οὐσιαστικὰ τὸ νεκρὸ μέτρο τοῦ τάφου, καὶ ἐκεῖ νὰ ψάξουν τὸ καθῆκον τους.

Οἱ Δερβισιοὶ ἀκολοῦθησαν μετὰ δάκρυα τὴν κηδείαν ὡς τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ἐργοῦ Καπλὶ. Ἐκεῖ, ἀφου ὁ νεκρὸς βάλθηκε στὸν τάφο καὶ ὁ Πιτιοῦργος μετὰ τοὺς ἰερεῖς ἔφρασαν τὸ τριτάτον, οἱ Δερβισιοὶ ἐπικρακίλισαν τὸν τάφο καὶ ἔφρασαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἦμνον τους μελωδικώτατα μετὰ αὐτοὺς. Ἐπας δὲ ἀπὸ τοὺς μεγάλους Δερβισιοὺς, κροῖοντας τὸ φλάουτό του σὰ λαμπαδά καμμένη, εἶπε τοιχοματῆ:

— Ἀείμνηστε Διδάκαλε, λάβε καὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς ὄργανοὺς μαθητὰς σου τὸ τελευταῖο τοῦτο ὄργανο, γιὰ νὰ ψέληγες μ' αὐτὸ ἦμνον στὸν Παράδεισο μετὰ τοὺς ἀγγέλους!

Ἐκωμης, ἔπειτα ἔβαλε στὴν ἀγκαλιά τοῦ νεκροῦ τὸ φλάουτο καὶ βγήκε ἀπὸ τὸν τάφο δακρομοῦνος.

Τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου οἰᾶται ὡς σήμερον στὸν Μεγάλον Τεκέ τοῦ Πέτρου, οὐλομένο στὸ μάρμαρο τῆς θωατρικῆς πόλης.